

Farní listy č.8/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

19. února 2006 – 7. neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Tak často obdivujeme solidaritu, odvahu, nápaditost a další ctnosti přátel ochrnutého člověka, kterého tito lidé spustili ke Kristu po tom, co otevřeli střechnu. Samotný Ježíš se svými slovy a skutky někdy zůstává v pozadí biblického příběhu. Celá událost může být samozřejmě krásným zobrazením pravdy, že Boží milost počítá s lidskou přirozeností, že Pán Bůh nechce násilím zasahovat do lidského života atd., ale původní, a asi nejdůležitější, význam tohoto příběhu je jiný: Ježíš se zjevuje nejen jako lékař přinášející uzdravení duše a těla, ale jednoznačně potvrzuje, že je Boží Syn, pravý Bůh v plném smyslu toho slova.

Aby tuto pravdu dokázal, zvolil si zajímavý postup, který bych si troufl nazvat jakýmsi novozákonním Goliášovým mečem. Jako David vzal do ruky meč

svého nepřítele Goliáše a právě tímto mečem ho definitivně porazil, tak i Ježíš využil útoku a zbraní svých nepřátel a dokázal neupřímnost jejich smýšlení. Učitelé zákona totiž tvrdili, že jen Bůh může odpouštět hříchy – jinými slovy, ten, který by dokázal, že hříchy odpouští, je rovný Bohu. Jak ale může kdokoliv dokázat, že má moc odpouštět hříchy? Většina hříchů je viditelná, ale odpuštění zůstává přece vždy neviditelným tajemstvím! V takovém případě sahá Ježíš po znamení: když jedno moje slovo může způsobit uzdravení ochrnutého – a všichni jste toho svědky, můžete věřit, že toto slovo má také moc přinášet uzdravení neviditelné, odpuštění hříchů. A pokud odpouštím hříchy a uzdravuji lidské nitro, jsem rovný Otci, který mne poslal.

Má to prostě logiku, ale má to také jeden háček. Ježíš klade otázku: „Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Odpouštěj se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘?“ Bez zbytečného dlouhého přemýšlení, úplně spontánně odpovíme, že snadněji je mluvit o tom, co není vidět. Takovou odpověď Ježíš čekal. Ale jaké odpovědi by se dočkal, kdyby se zeptal jinak: „O co je snadnější poprosit: odpusť mi hříchy nebo uzdrav mé tělo, abych uměl chodit?“ O co prosíme častěji? Uzdravení nemocného bylo znamením, důkazem, že Ježíš může uzdravit lidské nitro. Bylo tedy jen prostředkem. Nebývá tomu tak, že se spokojíme s prostředky a netoužíme po dosažení cíle?

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 7. neděle v mezidobí

1. ČTENÍ - Iz 43,18-19.21-22.24b-25

Toto praví Hospodin: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím věci nové, teď již vzcházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Lid, který jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu. Ty však jsi mě nevzýval, Jakube, kvůli mně jsi nepracoval, Izraeli, ale navoňoval jsi mě svými hříchy,

obtěžoval jsi mě svými nepravostmi. A přece já, já to jsem, kdo vymazávám tvé nevěrnosti, kvůli sobě nevzpomínám na tvoje hříchy.“

ŽALM 41 - Odpověď: Uzdrav mě, Pane, zhřešil jsem proti tobě.

Blaze tomu, kdo si všímá chudáka a ubožáka, – za to ho vysvobodí Hospodin v nouzi. – Hospodin ho bude chránit, zachová ho naživu, – učiní ho šťastným na zemi, nevydá ho zvůli jeho nepřátel.

Hospodin mu pomůže na bolestném lůžku, – v nemoci z něho sejme veškerou slabost. – Volám: Hospodine, smiluj se nade mnou, – uzdrav mě, zhřešil jsem proti tobě.

Ty mě zachováš bez úhony, – navěky mě postavíš před svou tvář. – Požehnaný Hospodin, Bůh Izraele, – od věků až na věky.

2. ČTENÍ - 2 Kor 1,18-22

(Bratři a sestry!) Bůh je věrný: když k vám mluvíme, neznamená to zároveň „ano“ i „ne“. Vždyť přece Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali – já totiž, Silván a Timotej – nebyl zároveň „ano“ i „ne“, u něho je pouze „ano“. Všechna Boží zaslíbení našla v něm svoje „ano“. Proto skrze něho voláme „amen“ k Boží slávě. Bůh upevňuje nás i vás, abychom byli vždycky spojeni s Kristem: posvětil nás, vtiskl nám svou pečeť, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku.

EVANGELIUM - Mk 2,1-12

Když se Ježíš po několika dnech vrátil do Kafarna, prosllechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s jedním ochrnutým, nesli ho čtyři. Pro tolik lidí se s ním nemohli k němu dostat. Proto nad tím místem, kde byl Ježíš, odkryli střechnu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštěj se ti hříchy.“ Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten člověk tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“ Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Odpouštěj se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘?“ Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy“ – řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!“ On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Bohu a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“

Průvodce liturgií

Biblická čtení a žalm

Otevři oči: Biblická čtení jsou uspořádána v liturgické knize nazvané lekcionář. O nedělích a slavnostech se čtou tři čtení: ze Starého zákona, z Nového zákona a z evangelia. Jsou tři nedělní cykly: A (Mt), B (Mk) a C (Lk). Janovo evangelium se čte především ve velikonoční době. V týdnu se čtou pouze dvě čtení: ze Starého nebo Nového zákona a z evangelia. Tato čtení jsou rozdělena do dvou cyklů: I. (roky liché) a II. (sudé). Ještě jiná pravidla volby příslušných textů platí o svátcích. Jde o to, aby čtení navazovala na tajemství dne a byla stejná v celé církvi na celém světě. Po prvním čtení se zpívá žalm: věřící opakují refrén a zpěvák zpívá sloky žalmu. Žalm je také Boží slovo, které je zároveň odpovědí na zvěst prvního čtení. Čtení (kromě evangelia) a zpěv nepatří mezi úkoly celebranta, ale jsou to úkoly laiků. Samozřejmě dobře k tomu připravených!

Bud' přítomný: Naslouchej nejen svými ušima, ale především srdcem. Snaž se uslyšet, co Bůh říká tobě: tady a teď. Pokud něčemu nebudeš rozumět, nezastavuj se u toho – naslouchej dále. Někdy stačí opravdu jen jedno slovo, které má moc rozsvítit tvoji cestu. Vezmi je s sebou.

Aleluja a evangelium

Otevři oči: Zpěv aleluja (chvalme Pána) je uvedením do evangelia. Je vyznáním víry a přivítáním Ježíše, který už za chvíli promluví slovy Dobré zvěsti. Zpěv aleluja se vynechává v době postní. Evangelium patří samozřejmě mezi biblická čtení, ale je to čtení nejdůstojnější. Připomíná nám to i náš postoj – stojíme, a také znamení a gesta, která konáme: pozdrav *Pán s vámi*, znamení kříže na čele, ústech a srdci a polibek, kterým kněz nebo jáhen uctívá knihu. Čtení evangelia patří mezi úkoly jáhna, ale nejčastěji ho musí nahradit kněz. Během slavnostní liturgie jáhen nebo kněz přenáší před čtením evangeliář z oltáře k ambonu za doprovodu ministrantů s kadidlem a se svícemi. Po čtení evangelia následuje požehnání evangeliářem.

Bud' přítomný: Zvláště teď' bud' přítomný – jako Maria, sestra Marty a Lazara. Jen naslouchej Ježíšovu slovu. Evangelium není jen obyčejné vyprávění o událostech, které nám přinesly spásu. Díky působení Ducha svatého se tyto události konají aktuálně; jsou výzvou a vyžadují víru a obracení. Znamení kříže, které kreslíme na čelo, znamená ochotu přijmout Boží slovo naším úmyslem, na ústech – vyjadřuje ochotu hlásat jiným evangelium, na srdci – touhu po proměně našeho života. Nespi! Ježíš mluví k tobě!

Příští sobotu vysvěti Otec biskup novou kapli

Nedávno otevřená domažlická nemocnice nenabízí jen nesrovnatelně lepší prostory pro léčbu, ale i modlitební místnost umístěnou v prvním patře budovy. Zatím zeje prázdnotou, ale již brzy by se měla proměnit v místo nabízející možnost rozjímání, zpovědi a společných setkání, například při májových pobožnostech.

Nemocniční kaple byla projektována jako ekumenická, takže bude sloužit i potřebám evangeliků, s nimiž povedou zástupci naší farnosti jednání o výzdobě kaple a jejím využití. Slavnostní vysvěcení provede v sobotu 25. února v 11.00 hodin plzeňský biskup František Radkovský.

Samotná místnost je obdélníková, i když prostor, který bude využíván k setkávání, je kruh, po jehož obvodu jsou dveře, z nichž jen některé se dají otevřít. Cestu ke kapli není problém najít, protože všude po nemocnici, včetně výtahu, jsou směrové cedulky.

Již brzy se v kapli objeví knihy určené především k rozjímání a modlitbě.

I nadále platí, že pacienti domažlické nemocnice mohou využít pravidelných návštěv kněze přímo na pokojích, a to každé úterý od 12.15 hodin. Takováto setkání si můžete domluvit s personálem jednotlivých oddělení. Během těchto návštěv se v nemocnici pravidelně po týdnu střídají P. Miroslav Gierga, P. Libor Buček a P. František Kaplánek, kteří nemocným nabízejí i možnost přijetí svátosti smíření, svátosti nemocných a eucharistie.

Petr Vondraš

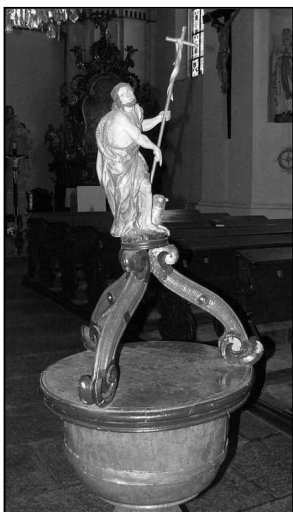
Posezení s koledníky

Na sobotu 25. února jsou do penzionu v Baldovské ulici v Domažlicích zváni všichni koledníci a organizátoři letošní Tříkrálové sbírky na tradiční závěrečné bilanční posezení, které je na jedné straně poděkováním všem účastníkům, na straně druhé příležitostí ke sdělení si dojmů z návštěv nejen domažlických domácností. Setkání, kterého se zúčastní i plzeňský biskup Msgr. František Radkovský, začíná ve 14 hodin. Ředitelka pořádající Farní Charity prosí o pomoc při přípravě občerstvení - vítány jsou buchty a čajové pečivo, které můžete přinést v pátek 24.2. od 9 do 11 hodin na faru.

srdečně zve Farní Charita Domažlice

Křtitelnici arciděkanského kostela čeká zrestaurování

Poslední věcí z presbytáře, která by kromě nákladných statisícových oprav vyžadovala zrestaurování, je dřevěná křtelnice, umístěná před sochou Panny Marie vedle hlavního oltáře. Do uměleckého ateliéru putovala již minulý týden po prvním letošním křtu a podle slibu restaurátora by měla být hotova do Velikonoc, takže poprvé bychom ji v plné kráse měli vidět při Velikonoční vigílii, kdy u ní budou křtěny letošní katechumenky.

Oprava si podle rozpočtu vyžádá třicet tisíc korun, které by farnost ráda získala z darů. Jednotliví dárci by i se svými příspěvky byli zapsáni do farní kroniky.

Z tohoto důvodu prosíme všechny, kteří chtějí na zrestaurování křtelnice přispět, aby s penězi chodili osobně do sakristie nebo do kanceláře na faře, aby mohlo být vše řádně sepsáno.

Novinkou v arciděkanském chrámu je stojan na svíčky, umístěný pod křížem nalevo od hlavního vstupu do kostela. Prosíme o používání pouze čajových svíček v kovových kelímcích, aby nedocházelo k poškození stojanu. Tyto svíčky jsou na místě k dispozici, příspěvek na jednu svíčku činí 5 korun, které vhodíte do kasičky v samotném stojanu. Autorem stojanu je Václav Ledvina z Tlumačova, z jehož dílny můžeme v arciděkanském kostele najít ještě stojan pro procesní kříž z presbytáře a mříž na Vavřínečku.

(von)

Informační servis z farností

Příprava na manželství – První z přípravných setkání pro ty, kteří chtějí manželství uzavřít v první polovině letošního roku, začíná na faře v neděli 5. března od 14 hodin. Prosíme proto všechny, aby přišli na toto první setkání.

Boží milosrdenství – Brožuru obsahující fragmenty deníčku svaté sestry M. Faustiny Kowalské spolu s devítidenní novénou k Božímu milosrdenství si můžete za pět korun odnést z domažlických kostelů.

Platby za Farní listy – Čtenáře Farních listů prosíme o příspěvky na jejich vytištění ve výši 4 korun, které odevzdávejte do kasiček vedle výtisků. Děkujeme.

(red)

Stránka nejen pro mládež

Jak nejlépe strávit jarní prázdniny?

Tuto otázku nejlépe vyřešil Libor se svým nápadem, jet jako minulý rok na návštěvu k Norbertovi, který již řadu let sídlí v rakouské vesnici Kolssas (8 km od Innsbrucku, v údolí Alp). Naše 10 členná posádka (Libor, Jaromír, Madlenka, Marek, Matěj, Kuba, Tomáš, Radek, Tereza a já) vyjela kolem druhé hodiny odpolední v pondělí 6.2.2006 s plnými (do slova a do písmene) auty (jak jinak než s „espejsem a felicií“). Přes hranice nás pustili jen tak tak, neboť se domnívali, že chceme všichni emigrovat. Po krátké nebo zdlouhavé cestě (řada z nás se nemohla rozhodnout) jsme kolem šesté až půl sedmé dojeli před faru našeho hostitele. A neboť jsme neměli klíče, museli jsme počkat na Norberta než nám otevře. To se stalo tak kolem půl deváté (neboť „Norbi“ nebyl doma, protože nás čekal až v úterý. Chybička se vloudí všude). Někteří z nás šli mezitím na dobrý rakouský čaj za euro třicet, jiní hlídali auto zevnitř. Každopádně vše dobře skončilo a my jsme kolem desáté až jedenácté ulehli ke spánku.

Druhý den ráno jsme všichni plni sil vyrazili na sjezdovku. Ze začátku jsem se nemohl ani najít, ale časem jsme to zvládli. Počasí bylo hm, někdo by řekl nehostinné. Náladu to však nevzalo nikomu ani začátečníkům ani profíkům. Jezdili jsme statečně od devíti ráno do čtyř odpoledne, nikomu se nic nestalo, řekla bych, že to byl úspěšný den. Navzdory tomu jsem však všichni zjistili, že jsme unaveni více než je zdravo a tak se naše 10 členná skupina rozdělila na 5 ranních ptáčat a 5 odpoledních ptáčat. Každá skupina jezdila 4 hodiny v čas jí vyhrazený. Toto řešení spořilo nejen naše síly, ale i naše kapsy.

Poslední den (pátek 10.2.2006) jsme všichni vstali přibližně v půl osmý. Najedli jsme se, uklidili jsme si, co jsme si nadrobili, sbalili a kolem půl desáté jsme opouštěli Kolssas. Společně jsme natankovali, aby cestu zpět do Čech zvládli i naši „mazlíčkové“ a pak jsme se opět rozdělili na dvě pětičlenné skupiny. Jedné se už tak stýskalo po rodné vlasti, že uháněla domů hlava nehlava. Druhá skupina se ještě v klidu projížděla a procházela po krásách Innsbrucku a až kolem dvanácté odjížděla směr Domažlice.

Pokud mohu mluvit za sebe, tak se mi tento výlet líbil, neodradilo mě ani špatné či nevyzpytatelné počasí, a tak doufám že „břežnová“ skupina, která sem pojede na víkend na tom bude o chlup líp.

Lenka K.

Stránka pro děti

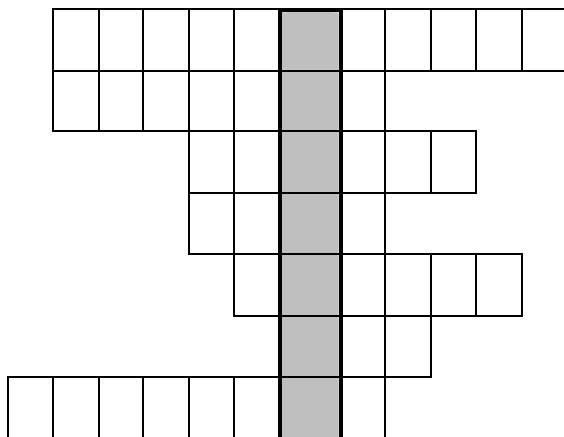
Ježíš osvobodil některé lidi od pozemského zla hladu, nespravedlnosti, nemoci a smrti; nicméně nepřišel odstranit všechna vezdejší zla, nýbrž osvobodit lidi od nejtěžšího otroctví, totiž od hříchu.

Znáte „sedmero hlavních hříchů“? Jsou to: pýcha, lakomství, smilstvo, závist, nestřídmost, hněv, lenost. Těmto sedmi zlým náklonnostem se říká „hlavní hříchy“ proto, že jsou zdrojem mnoha dalších chyb a hříchů.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli o uzdravení ochrnutlého. Ježíš mu nejdřív odpustil hříchy, a pak ho i uzdravil. Ukázal tak, že mu jde nejen o zdraví těla, ale především o zdraví duše. A protože věděl, že s hříchem budeme bojovat stále znovu, ustanovil pro nás svátost, ve které nám Ježíš hříchy stále odpouští, když jich litujeme. Víte, jak se tato svátost jmenuje? Tajenka vám napoví.

1. Místo pro uchování Nejsvětější Svátosti
2. Boží hlas v člověku
3. Slovo advent znamená
4. Bůh k Mojžíšovi promluvil v hořícím.....
5. Místo narození Ježíše
6. V době potopy stavěl archu
7. Poslední z dvanácti Jakobových synů

Tajenka: Svátost _____

Deus caritas est (2)

Encyklika Benedikta XVI. biskupům, kněžím, jáhnům, zasvěceným osobám a všem křesťanským věřícím o křesťanské lásce

PRVNÍ DÍL

JEDNOTA LÁSKY VE STVOŘENÍ A V DĚJINÁCH SPÁSY

Jazykový problém

2. Láska Boha k nám je základní otázka života a vyvolává rozhodující otázky na to, kdo je Bůh a kdo jsme my. Co se toho týká, stojí nám ale v cestě především jazykový problém. Slovo „láska“ se stalo jedním z nejužívanějších, ale také nejvíce zneužívaných slov, s nimiž spojujeme zcela odlišné významy. I když téma tohoto okružního listu se soustřeďuje na otázku o významu a praxi lásky podle Písma svatého a podání církve, přesto nemůžeme prostě přehlížet, co toto slovo vyjadřuje v různých kulturách a současně hovorové řeči.

Připomeňme si nejprve množství různých významů slova „láska“. Mluvíme o lásce k vlasti, o lásce k povolání, o lásce mezi přáteli, o lásce k práci, o lásce mezi rodiči a jejich dětmi, mezi sourozenci a příbuznými, o lásce k bližnímu a o lásce k Bohu. V takové rozmanitosti významů se však objevuje láska mezi mužem a ženou, v níž je souhra duše a těla neoddelitelná, a člověku se nabízí příslib štěstí, jež se zdá neodolatelné, jako původní druh lásky vůbec, vedle něhož na první pohled všechny druhy lásky blednou. Tu vystává otázka: nepatří všechny tyto formy lásky přece jen nakonec nějakým způsobem dohromady a není snad láska – ve všech rozmanitostech svého projevu – vlastně jedna, nebo jen používáme jedno a totéž slovo pro zcela odlišné skutečnosti?

„Eros“ a „Agape“ – rozdíl a jednota

3. Lásce mezi mužem a ženou, která nevychází z myšlení a chtění, ale která jistým způsobem člověka přemůže, dali Řekové název *Eros*. Řekněme již předem (*anticipujme*), že Starý zákon používá slovo *Eros* pouze dvakrát, zatímco v Novém zákoně se vůbec neobjevuje: ze tří řeckých výrazů pro lásku: *Eros*, *Philia* (*přátelská láska*), *Agape* – novozákonní spisy dávají přednost tomu poslednímu, jež v řecké hovorové řeči stál jen na okraji. K pojmu přátelství (*Philia*) sahá Janovo evangelium a prohlubuje jej v jeho významu, aby vyjádřilo vztah mezi Ježíšem a jeho učedníky. Toto jazykové odsunutí *Erosu* a nový pohled na lásku, která se vyjadřuje slovem *Agape*, nepochybně ukazuje na něco podstatného z novoty křesťanství právě v chápání lásky. V kritice křesťanství, která se od osvícenství rozvíjí stále radikálněji, je toto nové hodnoceno zcela negativně. Křesťanství – míní Friedrich Nietzsche – dalo *Erosu* napít jedu; on na to sice nezemřel, ale zvrhl se na neřest (Srov. *Jenseits von Gut und Böse*, IV 168). Tím německý filozof vyjádřil velmi rozšířený pocit: Neztrpčuje nám církev svými příkazy a zákazy to nejkrásnější v životě? Nestaví tabule příkázání právě tam, kde nám štěstí nabízí Stvořitelem zamýšlenou radost, která nám dává pocitovat jakousi chuť božského?